

en Ejendom, der giver ham 300 Kr. Indtægt paa St. Croix og 700 Kr. paa St. Thomas. Der er naturligvis ikke en eneste af de indfødte Arbejdere, som har Valgret, for der er vist i det hele ingen Arbejder paa Øerne, der har 1,500 Frcs. i aarlig Indtægt. I alle Tilfælde findes der i Byen Frederikssted, hvor der er 3,000 Mennesker, kun 68 Vælgere, 68 Vælgere i en By med 3,000 Indbyggere! Det er en fuldkommen urimelig Forfatning, en fuldkommen urimelig Valgretsbestemmelse, og jeg maa fremhæve til Ære for dem, der har beskæftiget sig med Spørgsmaalet i 1906 her i Rigsdagen, at hverken Venstre eller Radikale eller Socialdemokrater var tilfredse med de Valgretsbestemmelser, der nu gælder. I Loven om Revision af Kolonialloven er der den Bestemmelse, at Loven om Valgretten skal revideres i Løbet af 10 Aar; det vil altsaa sige, at det maa være den højtærede Finansministers Pligt at fremsætte et Lovforslag i den kommende Rigsdagssamling til Revision af Valgbestemmelserne derovre. I et Andragende til den vestindiske Kommission fra en af Foreningerne derovre androg man om Valgret for alle, der var 21 Aar gamle, og som kunde læse og skrive, og da man i 1902 skulde afgøre det vestindiske Spørgsmaal, stillede Venstre og Socialdemokraterne her i Tinget et Forslag, hvorefter alle voksne 25-aarige Mænd paa de vestindiske Øer skulde have Lov til at stemme om, hvorvidt de vilde sælges til Amerika eller ikke sælges. Der foreligger altsaa en Udtalelse fra Venstre og Socialdemokratiet om deres Stilling til dette Spørgsmaal, og jeg kan ganske henholde mig til, hvad et afdød Medlem af Tinget, min Partifælle P. Knudsen, i sin Tid udtalte, at han ikke nærrede nogen som helst Frygt for at give Valgret til alle Mænd i Vestindien paa 25 Aar. Jeg føler mig overbevist om, at den højtærede Finansminister vil dele den Anskuelse, og jeg venter ligesom hele Befolkningen derovre, at vi faar en virkelig Reform af dette Spørgsmaal.

Jeg vil til Slutning rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Finansminister. Det er meddelt mig, at der har foreligget en Anordning, der var anbefalet af Guvernøren og vedtaget af Kolonialraadet, hvorefter de store Plantere skulde have Eneret til at forsyne Befolkningen paa St. Croix med Levnedsmidler. Enhver kan let forstaa, at naar Planterne egenmægtigt bestemmer, at Arbejderne skal arbejde paa Sukkermarkerne for 1 Frc. om Dagen, og naar de tillige skal have Eneret til at sælge Rødevarer til Arbejderne og selv

bestemme Prisen derpaa, har vi Slaveriet igen i en meget mere uhyggelig Form end før 1848, og det glæder mig, at den højtærede Finansminister, efter hvad der er meddelt mig, har nægtet at sanktionere denne Anordning, som altsaa var vedtaget af Kolonialraadet og anbefalet af Guvernøren. Det fremgaar af forskellige Aktstykker, som hører til den vestindiske Kommission, at dette Forhold eksisterer alligevel paa Øerne andre Steder — hvor, har jeg ikke kunnet faa opklaret —, og der fremføres Besværinger fra dem, der lider derunder, over, at Plantagejerne siger til Arbejderne: Hvis I ikke køber saa og saa mange Varer hos os hver Dag, faar I ikke Arbejde hele Ugen. Det er en meget haardhændet Fremgangsmaade af Plantagejerne, og jeg kunde ønske at høre, om den højtærede Minister har Oplysninger om, hvorvidt dette Forhold bestaar i større Udstrækning, thi i saa Tilfælde vil jeg haabe, at Ministeren kunde bringe det ud af Verden.

Dermed skal jeg slutte, idet jeg udtaler Haabet om, at den højtærede Finansminister vil svare velvilligt paa de Ting, jeg her har fremdraget.

Finansministeren (Brandes): Jeg mødes med det ærede Medlem, som nu har talt (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]), i en varm Interesse for Erhvervslivet paa de dansk vestindiske Øer og for Ophjælpningen af dette Erhvervsliv og for Afhjælpningen i det hele af de uheldige Tilstande paa vore vestindiske Øer. Men det ærede Medlem vil nok indrømme, at han ved denne Lejlighed har den smukkeste Rolle, idet han kan gøre sig til Talsmand for en Række Klager, begrundede og ubegrundede, der er fremkommet i Breve, Aviser eller i mundtlige Meddelelser til ham, uden at han — fordi det ikke er hans særlige Opgave eller Pligt — behøver at undersøge dem. Det ærede Medlem kunde ogsaa begynde med at angribe den private Offervillighed, som den lagde sig for Dagen, eller som den bebudede at ville lægge sig for Dagen, den Gang der forhandlede om Øernes Salg. Jeg maa straks afvise at have noget at gøre med det, som det ærede Medlem her har fremført. Jeg har ikke nogen Kritik at fremføre over, hvad private Folk har gjort eller ikke har gjort efter Tilsagn eller Løfter eller maa ske kun Udtalelser, som de i sin Tid fremkom med. Det er en privat Sag, om de Herrer, som mente, at private Midler, privat Intelligens o. s. v. kunde fremme, hvad